

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 11C/15/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312200473
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2012:8312200473.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom JUDr. Marekom Koščom v právnej veci S. N., bytom S. X, XXX XX C., právne zast. JUDr. Antonom Hencovským, advokátom, Františkánska 3, 040 01 Košice, proti žalovanému D. T., a.s., Y. X, C., právne zast. JUDr. Lubicou Čabákovou, advokátkou, Dargovských hrdinov 11, 066 01 Humenné, za účasti vedľajšieho účastníka Sociálnej poisťovne Bratislava, pobočka Humenné, Námestie slobody 56, 066 01 Humenné, o náhradu škody na zdraví s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 16.331,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal dňa 22.04.2002 na tunajší súd žalobu ktorou žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 10.192.500,-Sk s príslušenstvom ako náhrady škody na zdraví z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré utrpel dňa 05.11.2001 v dôsledku ťažkého pracovného úrazu u žalovaného počas pracovného pomeru.

Podanú žalobu odôvodnil tým, že dňa 05.11.2001 utrpel u žalovaného ťažký pracovný úraz, keď žalobca ako príslušník obsluhy zabezpečoval nakladanie prerezaného vlákňitého odpadu do dúchadla, ktorým sa plnilo silo. V dôsledku odtrhnutia sila v mieste pripojenia k extrudéru došlo k postriekaniu žalobcu horúcim polymérom, pri ktorom žalobca utrpel popáleniny II. a III. stupňa na vlasatej časti hlavy, na čele, nose, oboch lícach, brade, krku, prednej ploche hrudníka, pravom stehne, na ľavej o celkovej ploche 19% povrchu tela. Po tomto pracovnom úraze bol dlhšiu dobu práceneschopný, pričom sa podrobil dlhodobému liečeniu a viacerým operáciám, ako aj následným rehabilitáciám.

Predmetným žalobným návrhom si uplatnil podľa pracovnoprávných predpisov jedno rázové odškodnenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom však žiadal mimoriadne zvýšenie odškodnenia a to z dôvodu, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa s ohľadom na charakter zranení a trvalé následky po úraze. V čase podania žaloby mal žalobca 35 rokov, bol rozvedený a mal jedno dieťa. Bol zdravým človekom, plnohodnotne prežíval svoj život, aktívne športoval, plával, hral futbal, tenis, basketbal, hokej, venoval sa lyžovaniu. Zapájal sa do spoločenského života. Chodil na rôzne kultúrne podujatia, do kina, do divadla. Následky úrazu sa u neho prejavujú v každodennom či už osobnom alebo pracovnom živote. U žalobcu došlo aj k vzniku psychických problémov, čo sa prejavuje v značnej nervozite, podráždenosti, poruchami spánku, nespavosťou, zažívacími problémami, úzkosťou,

depresiami, v dôsledku čoho bol liečený na psychiatrii ambulantnou formou. Pokiaľ ide o voľnočasové aktivity, žalobca prestal chodiť na športové a spoločenské podujatia. Prestal sa venovať svojim záľubám a obmedzil ostatné svoje dovtedajšie aktivity, nakoľko o nič nemá záujem.

Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko liečebný proces nebol ešte ukončený a teda neboli známe všetky okolnosti pre stanovenie náhrady pre sťaženie spoločenského uplatnenia. Zároveň žalobca aj naďalej pracuje v pôvodnom zaradení, a teda sa nejedná o prípad hodný osobitného zreteľa.

Vedľajší účastník žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko ani v prípade odškodnenia za bolesť ani v prípade odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sa nejedná o prípady hodné osobitného zreteľa a žalobcom požadované zvýšenie je neprímerane nadhodnotené. Taktiež žalobu o náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia podal žalobca predčasne.

V priebehu konania žalobca požiadal viackrát o zmenu petitu žalobného návrhu, a to dňa 07.11.2002, dňa 13.01.2003, dňa 10.06.2003 a dňa 02.07.2003 tak, že v poslednom podaní žiadal zaviazat žalovaného na zaplatenie sumy 26.653.500,-Sk žalobcovi, pričom podľa návrhu zo dňa 02.07.2003 bolestné predstavuje sumu 9.463.500,-Sk a sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 17.190.000,-Sk, čo je pri bolestnom 75-násobok základného bodového ohodnotenia a pri sťažení spoločenského uplatnenia 100-násobok základného bodového ohodnotenia. Súd na pojednávaní dňa 23.09.2003, zmenu žalobného návrhu pripustil.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 11C/474/2002-162 zo dňa 09.10.2003, v ktorom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 11.889.000,-Sk a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Taktiež žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné jednak súdny poplatok a jednak trovy štátu, ktoré v tomto konaní vznikli. Proti tomuto rozsudku žalobca, žalovaný i vedľajší účastník podali v zákonnej lehote odvolanie. Odvolací súd uznesením zo dňa 13.10.2004 č.k. 9Co/58/2004-374 rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, nakoľko prvostupňový súd nezistil náležité skutkový stav veci, pretože nevykonal nevyhnutné dôkazy a konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z rozsudku nevyplýva, v čom je jeho prípad osobitného zreteľa. Taktiež rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný v dôvodoch primeraného zvýšenia odškodnenia za bolesť a z jeho odôvodnenia nie je jasné, prečo žalobe nebolo vyhovené v celom rozsahu, resp. prečo nebolo vyhovené zamietavým návrhom žalovaného a vedľajšieho účastníka. Súd 1. stupňa by sa mal zaoberať otázkou impotencie žalobcu a prešetriť prípadnú úpravu stavu žalobcu v tejto oblasti, či tento stav je trvalý alebo či nedošlo k jeho zlepšeniu.

Prvostupňový súd po vrátení veci vykonal ďalšie dokazovanie podľa usmernenia odvolacieho súdu. Po doplnení dokazovania súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 11C/474/2002-433, v ktorom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.517.500,-Sk a v prevyšujúcej časti návrh žalobcu vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách celého konania. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný ako aj vedľajší účastník odvolanie. Krajský súd Prešov rozhodol uznesením č.k. 7co/146/2005-500 zo dňa 13.10.2005, ktorým vrátil vec súdu prvého stupňa na rozhodnutie o celom nároku za odškodnenie za bolesť. Zároveň odvolanie proti rozsudku o vylúčení na samostatné konanie odmietol (nakoľko proti výroku o úprave vedenia konania, t.j aj o výroku o vylúčení veci na samostatné konanie, odvolanie nie je prípustné).

Súd prvého stupňa následne rozhodol doplniacim rozsudkom č.k. 11C/474/2002-510 zo dňa 12.12.2005, ktorým návrh žalobcu na zvyšok nároku za uplatnené bolestné zamietol. Proti tomuto doplniaciemu rozsudku podal žalobca odvolanie.

Odvolací súd po vydaní doplnacieho rozsudku opätovne rozhodoval o odvolaniach účastníkov konania a veci rozhodol rozsudkom č.k. 7Co/19/2006-558 zo dňa 22.03.2006, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.990.640,-Sk a v prevyšujúcej časti návrh na bolestné zamietol. Doplniaci rozsudok súdu 1. stupňa potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu

v zákonnej lehote podal dovolanie žalobca, žalovaný i vedľajší účastník. Vo vzťahu k žalovanému súd konanie zastavil a to z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie.

Dovolací súd rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 2Cdo/247/2006-639 zo dňa 25.04.2007, ktorým dovolanie vedľajšej účastníčky odmietol a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22.marca 2006 sp. zn. 7Co/19/2006 v časti, ktorou bol zmenený rozsudok súdu 1. stupňa tak, že žaloba na zaplatenie bolestného nad sumu 2.990640,-Sk bola zamietnutá zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove vec znova prejednal rozhodnutie okresného súdu v duchu právneho názoru NS SR a rozhodol rozsudkom zo dňa 04.07.2007, č.k. 12Co/47/2007-650, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 271.350,-Sk a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Zároveň súdu prvého stupňa uložil povinnosť rozhodnúť o uplatnenom nároku žalobcu o odškodnení za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom súd musí zväžiť dôvodnosť použitia primeranosti zvýšenia odškodného.

Súd v rámci usmernenia odvolacieho súdu vykonal ďalšie dokazovanie a vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14.07.2009, č.k. 11C/24/2007-885, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 32.663 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 34.112,65 eur, zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné trovy štátu vo výške 14.946,55 eur a súdny poplatok v sume 6.638,78 eur.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť, a to v časti v ktorej bol nárok žalobcu zamietnutý, pričom zároveň žiadal priznať ďalších 130.652 eur podľa pôvodného návrhu. Zamietavú časť rozsudku považoval za nezákonnú a nespravodlivú, nakoľko s púrazovými následkami je konfrontovaný v každodennom živote. Vzhľadom na doživotné trvalé následky pracovného úrazu na zdraví žalobcu navýšenie na 50-násobok priznaného základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia považuje za primerané. Žiadal priznať aj náhradu trov konania.

Vedľajší účastník podal proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti trov konania odvolanie, ku ktorému sa pripojil aj žalovaný. Zároveň obaja navrhli potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej a zmeniť rozhodnutie prvého stupňa vo výroku o trovách konania.

Odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26.11.2009, sp.zn. 12Co/73/2009, ktorým potvrdil rozsudok súdu 1. stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 32.663 eur a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Vo výroku o trovách konania zmenil rozhodnutie súdu 1. stupňa tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 28.392,94 eur. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 1.995,33 eur. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti rozhodnutia vo veci samej uviedol, že odškodnenie musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v časti trov konania v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania podal na podnet žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor SR (§ 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b), c) O.s.p.). Navrhol zrušiť rozhodnutie krajského súdu a okresného súdu v napadnutých častiach a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že súdy sa dôsledne neriadili § 2 O.s.p.; § 251 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z. z., § 196 zák. č. 65/1964 Zb.; § 1, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 7 vyhl. č. 32/1964 Zb., § 142 ods. 3 O.s.p. Generálny prokurátor poukázal aj na porušenie § 157 ods. 2 O.s.p. Uviedol že rozhodnutia súdov o výške odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia

sú v rozpore s požiadavkou na primerané jednorázové odškodnenie a to z pohľadu relatívne ustálenej súdnej praxe. Žalobca v konaní poukazoval na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorými boli súdmi v menej závažných prípadoch poškodenia zdravia priznané vyššie násobky základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia ako v prípade odškodnenia žalobcu. Keďže konajúce súdy sa týmito rozhodnutiami v odôvodnení rozsudkov nezaoberali, neodôvodnili náležitým spôsobom, prečo a z akých dôvodov u žalobcu dospeli k odškodneniu len vo výške 10-násobku základného počtu. Ich rozhodnutia sú nepresvedčivé a zjavne nespravodlivé voči iným už prejednaným prípadom odškodnenia. Navyše v rozpore s právnou úpravou pri rozhodovaní o výške odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia súdy ustálili, že invalidný dôchodok a výška odškodnenia bolestného sú prostriedky, ktoré dostatočne zmiernia žalobcom utrpené následky pracovného úrazu a dávajú pre žalobcu určitý základ na prispôsobenie sa v prípade zhoršovania zdravotného stavu v budúcnosti. Preto ďalšia suma desaťnásobku odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia je podľa súdov považovaná za kompenzáciu. Generálny prokurátor rovnako nesúhlasil ani s rozhodnutím v časti trov konania.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadril.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora SR uviedol, že súdy oboch stupňov vec správne právne posúdili a navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhol mimoriadnemu dovolaniu nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2M Cdo 20/2010 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26.11.2011, sp. zn. 12Co 73/2009 v napadnutej časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v časti trov konania a rozsudok Okresného súdu Humenné zo 14.07.2009, č.k. 11C/24/2007-885 v časti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

V odôvodnení uznesenia dovolací súd uviedol, že v danej veci súdy oboch stupňov na jednej strane konštatovali, že dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné zohľadniť pri posudzovaní nároku za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia samostatne. Na druhej strane však naopak konštatovali, že žalobca poberá invalidný dôchodok, ktorý mu postačuje na zabezpečenie jeho životných potrieb. Určitú kompenzáciu poskytuje žalobcovi štát vo forme vyplácania invalidného dôchodku v čiastke 401 eur mesačne. Žalobcovi bola poskytnutá kompenzácia bolestného, čo dáva určitý základ pre žalobcu na prispôsobenie sa v budúcnosti v prípade zhoršovania sa zdravotného stavu. Formulácia dôvodov rozhodnutí vzhľadom na uvedené nie je súladná a pri jej gramatickom a logickom výklade je i protirečivá. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Dovolací súd na základe tak došiel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako i súdu prvého stupňa požiadavkám ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. nevyhovuje.

V odôvodnení dovolací súd opätovne uviedol, že náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví. Oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy na zdraví a majú slúžiť na to, aby si postihnutý mohol obstaráť náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a obmedzovania v živote. Ide o nároky rýdzo osobnej povahy, ktoré sa odškodňujú jednorázovo. Zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať jednotlivo, pri každom nároku zvlášť.

Pokiaľ ide o námietku generálneho prokurátora, že súdy nezohľadnili pri rozhodovaní žalobcom v priebehu konania prikladané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, dovolací súd uviedol, že súdy sa musia

logicky a presvedčivo vyporiadať aj s ustálenou judikatúrou, pretože skutočnosť, že súd bez vysvetlenia opomenul zohľadniť pre účastníka konania priaznivú judikatúru, sama o sebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozsudku, taktiež ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodovania a preto ju v rozhodovacej praxi súdov nemožno tolerovať (uznesenie NS SR z 21.12.2010 sp. zn. 2Cdo 48/2010).

Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.). Preto z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v nadväzujúcej časti trov konania (zmeňujúca časť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania pred súdom prvého stupňa, časť o trovách pred odvolacím súdom) ako aj rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania a vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p v spojení s § 243b ods. 1,3 O.s.p.). Vzhľadom na dôvod zrušenia sa dovolací súd nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v mimoriadnom dovolaní, rovnako ako sa nezaoberal ani vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Zároveň súdu uložil povinnosť znova rozhodnúť aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

Súd 1. stupňa, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, vzhľadom na závery dovolacieho súdu, ktorý sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia nezaoberal, ako aj vzhľadom na rozsiahle dokazovanie už vykonané v predchádzajúcich konaniach, vykonal dokazovanie v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu, pričom sa zameril najmä dovolacím súdom vytýkané námietky, ktoré spočívali v opomenutí ustálenej judikatúry a nepresvedčivom odôvodnení.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov a oboznámením sa s celým spisovým materiálom vrátane rozsudkom súdu 1. stupňa č.k. 11C/24/2007-885 zo 14.07.2009, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/73/2009 z 26.11.2009, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp.zn. 2MCdo/20/2010, judikatúrou Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2Cdo/215/2006; sp. zn. 5Cdo/20/2009; sp. zn. 1Cdo/64/2009, sp. zn. 4Cdo/124/2009; sp. zn. 4Cdo 31/2007, sp. zn. Cdo/92/2008).

Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR bolo vykonané dokazovanie vyčerpávajúcim spôsobom vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia, pričom toto sa ani v ďalšom období nezmenilo, teda pokiaľ ide o zlepšenie. Po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sa podrobil ešte ďalším 3 operáciám v súvislosti s trvalými následkami pracovného úrazu, ktoré však nepriniesli podstatné zlepšenie. Jeho postavenie sa nezmenilo ani v osobnom, rodinnom, spoločenskom ani pracovnom živote, aj naďalej je plne invalidným a bez zamestnania. Zároveň dňa 27.07.2010 mu bol Sociálnou poisťovňou vystavený posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, avšak o bolestnom sa rozhoduje v inom konaní, kde ako žalovaný vystupuje práve Sociálna poisťovňa a konanie je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 17C/139/2011. Pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré predložil žalovaný, tak v prípade rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 316/2006, predmetné rozhodnutie vôbec nerieši otázku posúdenia primeranosti zvýšenia odškodnenia a teda pre rozhodnutie v tejto veci nie je vôbec relevantný. Taktiež rozhodnutie 4Cdo/31/2007, sa nezaoberalo vecnou stránkou napadnutého rozhodnutia, resp. primeranosťou priznaného odškodnenia. Ďalšie rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/92/2008, síce v tomto prípade za primerané súd považoval 5-násobné zvýšenie odškodnenia, avšak skutkový stav žalobcu je iný, neporovnateľný. Rovnako aj v prípade rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/64/2009, sa jedná o skutkovo neporovnateľný prípad, nakoľko podľa tohto rozhodnutia sa žalobkyňa stala iba čiastočne invalidnou, kým žalobca je plne invalidným. Preto žiadal, aby súd vo veci rozhodol na základe voľnej úvahy vychádzajúc zo zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania už nemal. Žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vytýka len formálne nedostatky, samotný dovolací súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia a rovnako nespochybnil, že súdom doteraz priznané násobky sú nesprávne alebo nízke. Dovolací súd nespochybnil výšku priznaného sťaženia spoločenského uplatnenia a ani nerozhodol, že suma priznanej výšky sťaženia spoločenského uplatnenia nie je správna.

Z lekárskej správy O.. O. G., predloženej žalobcom nevyplýva, že nálezy, ktoré sa u žalobcu prejavujú v psychiatrickej a psychologickej oblasti sú následkom utrpeného pracovného úrazu. Taktiež poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, pričom každé odzrkadľovalo iné porania a iné následky. Mal za to, že sťaženie spoločenského uplatnenia priznané rozhodnutím súdu prvého stupňa a ktoré bolo odvolacím súdom potvrdené je primerané. Preto žiadal žalobu zamietnuť. Rovnako už nemal ďalšie návrhy na dokazovanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Vedľajší účastník na strane žalovaného vo svojej výpovedi uviedol, že Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí poukázal aj na tú skutočnosť, že prvostupňový ako i odvolací súd sa nedostatočne vypořádali s priaznivou judikatúrou v prospech žalobcu. Poukázal však na to, že vo veciach bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, neexistuje ustálená judikatúra, čo vyplýva najmä z povahy z týchto nárokov. Ak žalobca poukázal na iné rozhodnutia, kde v obdobných zraneniach boli priznané oveľa vyššie násobky, tak v prípade rozhodnutia sp. zn. 5Cdo 20/2009, bolo sťaženie spoločenského uplatnenia bodovo ohodnotené na 2575 bodov, pričom u žalobcu bolo základné bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia stanovené na 1640 bodov. Je možné z toho usúdiť, že sa nejednalo o totožné zranenia, ale v druhom prípade boli zranenia oveľa závažnejšie, keďže boli bodovo oveľa viac ohodnotené. Aj z týchto predložených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že súdy rozhodujú rozdielnym spôsobom, v závislosti od následkov zranení. V rozhodnutí dovolacieho súdu nebolo povedané, že má byť vyšší násobok sťaženia spoločenského uplatnenia, vytkol len odôvodnenie rozsudku nižších súdov. Preto žiadal žalobu v prevyšujúcej časti nárokov žalobcu zamietnuť. Trovy konania si neuplatnil. Rovnako už nemal ďalšie návrhy na dokazovanie.

Po poučení súdom vykonanom na pojednávaní v súlade s ust. § 118 ods. 4 O.s.p. a § 120 ods. 4 účastníci nemali ďalšie návrhy na dokazovanie a súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

Treba zdôrazniť, že podľa súčasného právneho stavu v civilnom konaní súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, ktorý vyplynul z vykonaných dôkazov, ako aj z tých skutočností, ktoré akceptoval z prednesu účastníkov prihládajúc aj na zákonnú dôkaznú povinnosť účastníkov. Novelou O.s.p. a to zákonom č. 501/2001 Z.z. bola vypustená z O.s.p. povinnosť súdu rozhodovať na základe zisteného skutkového stavu veci a skutkový základ pre rozhodnutie súdu sa obmedzil na skutkový stav, ktorý sa tvorí v sporovom konaní podľa prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti. Ide o oslabenie zásady materiálnej pravdy a podporu formálnej pravdy. Preto sa v sporových konaniach kladie dôraz aj na zodpovednosť účastníkov v konaní a na povinnosti účastníkov a to predovšetkým povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Súd v sporových konaniach už nekoná za účastníkov a nenahrádza ich činnosť. Je na nich, aby uviedli svoje tvrdenia a následne doložili dôkazy na ich preukázanie.

Účastníci konania majú teda zo zákona najmä podľa § 120, odsek 1 O.s.p., tzv. povinnosť tvrdenia a tzv. dôkaznú povinnosť, t.j. jednak musia uviesť tvrdenia na preukázanie svojho nároku a jednak následne musia tieto svoje tvrdenia preukázať dôkazmi a uviesť potrebné dôkazy a skutočnosti, pričom tieto povinnosti majú účastníci už aj podľa § 79, odsek 1, 2 O.s.p. a predovšetkým podľa § 101, odsek 1 a § 120, odsek 1 O.s.p.

Podľa § 101, odsek 1 zákona č.99/1963 Zb. O.s.p. : Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

Podľa § 120, odsek 1 O.s.p., Dôkazná povinnosť : Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 120, odsek 3 O.s.p. : Ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

Podľa § 120, odsek 4 O.s.p. : Súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia podľa § 120, odsek 4 : predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Podľa § 132 O.s.p. Hodnotenie dôkazov : Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153, odsek 1 O.s.p. : Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Pri právnom posúdení veci, súd vychádzal preto z ustanovení § 444 Občianskeho zákonníka č.40/1964 Zb. platného v čase vzniku a uplatnenia škody (ďalej len OZ). V tomto konaní súd vykonával dôkazy smerujúce k zisteniu výšky náhrady škody na zdraví v zmysle ust. 444 OZ v zmysle právneho záveru dovolacieho súdu.

Podľa § 444 OZ : Pri škode na zdraví sa jednorazové odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

Tieto nároky sa priznávajú jednorazovo a to na základe lekárskeho posudku a pri určení výšky týchto nárokov sa vychádza z celkového počtu, ktorými sa bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku ohodnotilo.

V súčasnej dobe platí zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 11 ods. 1, ktorého na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy. Citovaný zákon nadobudol účinnosť dňa 01.08.2004, ale ku škode na zdraví u žalobcu došlo dňa 05.11.2001, teda za účinnosti vyhlášky č. 19/1999 Z.z.; o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorou sa mení vyhl. 32/1965 Zb.; o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia.

Podľa § 1 citovanej vyhlášky, bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia spôsobené úrazom, chorobou z povolania alebo iným poškodením na zdraví sa odškodňujú jednorazovo.

Podľa § 4 ods. 1 citovanej vyhlášky, sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

Pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotený v lekárskom posudku (§ 6 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb.).

Výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 60,- Sk za jeden bod. Celková výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia na zdraví nesmie presiahnuť sumu 240 000 Sk; z toho odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk (§ 7 ods. 1, 2 vyhl. č. 32/1965Zb.).

Podľa § 7 ods. 3 citovanej vyhlášky, v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2.

Predmetom žaloby bol žalobcom žalovaný nárok na náhradu škody na zdraví spôsobenej pracovným úrazom pozostávajúci z náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

V danom prípade mal súd za preukázané, že medzi účastníkmi existoval pracovnoprávny vzťah, pričom v rámci plnenia pracovných povinností došlo dňa 05.11.2001 došlo u žalobcu k ťažkému pracovnému úrazu, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu zdravia u žalobcu. Následkom ktorého mu vznikla škoda z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalovaný zodpovedá svojmu zamestnancovi (žalobcovi) za spôsobené poruchy na zdraví pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi a jedná sa o objektívnu zodpovednosť žalovaného. Zodpovednosť žalovaného vyplýva z ustanovení § 190 a nasl. Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. Táto skutočnosť v celom konaní spochybňovaná nebola.

Pokiaľ ide o náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia sú to dve samostatné zložky celkovej náhrady škody, ktoré sú aj samostatne žalovateľné, i keď sú v právnych predpisoch upravené spoločne. Oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy, pričom majú slúžiť na to, aby postihnutý si mohol obstarat' náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a obmedzovaní

Sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských účelov. Celková výška odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia závisí jednak od posudku, ktorý podlieha hodnoteniu súdom, ako aj od posúdenie predpokladov, ktoré poškodený má. Týmito predpokladmi je možnosť uplatniť sa najmä v rodinnom, kultúrnom, športovom a spoločenskom živote, ako aj možnosť ďalšieho sebavzdelávania.

Náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia sú založené na systéme tzv. bodového hodnotenia, čo znamená, že vo výnimočných prípadoch je možné náhradu primerane zvýšiť aj nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb.. Dôvody hodné osobitného zreteľa je však potrebné zohľadniť pri posudzovaní nároku na bolestné a sťaženia spoločenského uplatnenia samostatne. V danom prípade pracovný úraz žalobcu, jeho dôsledky a celoživotný postih odôvodňujú použitie predmetného ustanovenia.

V tomto konaní súd rozhodoval už len o odškodnení za sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko o bolestnom bolo rozhodnuté rozsudkom KS Prešov č.k 7Co/19/2006-558, ktorým bolo žalobcovi priznané z titulu bolestného 2.990.640,-Sk, v spojení s ďalším rozsudkom KS Prešov č.k. 12Co/47/2007-650 bolo žalobcovi priznané z titulu bolestného 271.350,-Sk, teda celkovo z titulu bolestného bolo žalobcovi priznané 3.261.990,-Sk. Súd pri určovaní výšky odškodnenia spoločenského uplatnenia prihliadal aj na výšku priznaného bolestného.

Zároveň už aj o sťaženie spoločenského uplatnenia bolo rozhodované a rozhodnuté, pričom rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 11C/24/2007-885 zo dňa 14.07.2009 bola žalobcovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia priznaná náhrada vo výške 32.663 eur, ktorá predstavovalo 10-násobok základného bodového ohodnotenia. Tento výrok rozsudku dovolací súd nezrušil, nakoľko ani nebol predmetom mimoriadneho dovolania, teda tento výrok nadobudol právoplatnosť. V prevyšujúcej časti žalobcom uplatneného nároku sťaženia spoločenského uplatnenia súd žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2M Cdo 20/2010 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26.11.2011, sp. zn. 12Co 73/2009 v napadnutej časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v časti

trov konania a rozsudok Okresného súdu Humenné zo 14.07.2009, č.k. 11C/24/2007-885 v časti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

Vzhľadom na rozsiahle dokazovanie vykonané vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu sťaženiu spoločenského uplatnenia, ako aj tvrdenia účastníkov konania, ktorí ďalšie dokazovanie nežiadali, súd pri určení výšky základného bodového ohodnotenia SSU vychádzal zo znaleckých posudkov v konaní vypracovaných, jednak zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom O.. W. Z., ale hlavne z kontrolného znaleckého posudku č. 22/2008 a doplnku k tomuto posudku, vypracovaného O.. V. L.. Znaleckými posudkami bolo základné bodové ohodnotenie SSU stanovené na 1640 bodov, ktoré bolo tiež podkladom pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia SSU už v predchádzajúcom rozsudku č.k. 11C/24/2007-885.

Súd v intenciách uznesenia dovolacieho súdu opätovne dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre primerané zvýšenie a to aj nad sumu ustanovenú najvyššou výmerou odškodnenia.

Súd tak okrem už priznaného zvýšenia na 10 -násobok, ešte zvýšil sťaženie spoločenského uplatnenia o 5-násobok vychádzajúc zo základného bodového ohodnotenia 1640 vychádzajúc po 60,-Sk, čo je 98.400,-Sk x 5 predstavuje 16.331,50 eur, aplikujúc tak § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., nakoľko má za to, že rozsah obmedzenia alebo straty predpokladov pre uplatnenie žalobcu v živote a v spoločnosti je mimoriadne. Pojem „mimoriadne“, ale nemožno chápať tak, že na zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. vyhl. č. 32/1965 Zb. vzniká nárok len mimoriadne významnému športovcovi, umelcovi, politikovi či inak významne spoločensky angažovanej osobe. Pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza z predpokladov, ktoré mal poškodený (nie iná osoba) v čase úrazu a nie je na mieste porovnávať aká náhrada, koľkonásobné zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia bolo prisúdené inému poškodenému, či priznaním nižšej náhrady ponechávať priestor pre oveľa ťažšie prípady. Každý človek je individuálnou osobnosťou, s vnútornými danosťami, ovplyvnený prostredím, v ktorom žije. Práve z tohto dôvodu je každý prípad osobitý a pre správne posúdenie, do akej miery poškodený stratil predpoklady pre uplatnenie v živote a spoločnosti následkom úrazu je nevyhnutné podrobne skúmať spôsob života poškodeného pred úrazom a po ňom. Len tak je možné spravodlivo uvážiť, aká náhrada je pre toho - ktorého poškodeného primeraná, pretože zvýšenie náhrady nad vyhláškou ustanovený limit, je prípustná iba v celkom výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa, kedy je to primerané povahe poškodenia na zdraví a priebehu liečenia. Výnimočnosť sa vždy viaže len ku konkrétnemu poškodenému a o výnimočný prípad ide nielen vtedy, ak poškodený vrcholovým športovcom alebo inak pre spoločnosť významnou a známou osobnosťou, ale aj vtedy, ak sa život poškodeného od základov zmenil, nič z toho čo v minulosti pred poškodením zdravia robil už robiť nedokáže, je nesebestačný, odkázaný na pomoc iných, hoci pred úrazom bol aktívnym členom rodiny a tej (aj keby úzkej) spoločnosti, v ktorej sa pohyboval, ak prišiel o prácu a možnosť užiť sa a rodinu a prežívať radosť zo záľub a rodinného života (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/215/2006).

V danom prípade žalobca utrpel úraz v mladom produktívnom veku. V dôsledku pracovného bol úrazu vyradený zo spoločenského života a prejavujúca sa sociálna izolácia, strata záujmov, rezignácia na životné postoje postihuje aj druhú stránku osobného života žalobcu, keď po strate pracovných schopností nemôže túto stratu saturovať mimopracovnými aktivitami, na ktoré bol zvyknutý do úrazu. Žalobca sa prestal zaujímať o doterajšie koníčky, čo ho prakticky uzatvára do izolácie. Pred úrazom žalobca riadne pracoval, vykonával aj práce v domácnosti, bol plne sebestačný, nebol odkázaný na pomoc iných, čo sa v dôsledku úrazu zmenilo. Všetky tieto negatíva v živote žalobcu sa odvíjajú od utrpeného pracovného úrazu, pretože do novembra 2001 netrpel po stránke fyzickej či psychickej, nebol vylúčený zo sociálnych kontaktov, nemal sexuálne problémy a jeho sociálny status a fyzický status bol úplne iný ako v súčasnej dobe. Stratil spôsobilosť vlastnou prácou zabezpečovať materiálne podmienky rodiny, vyhýba sa spoločenským stykom, je vyradený zo sexuálneho života, pravidelne sa podrobuje ústavným liečbam na úpravu fyzického vzhľadu či stability duševného stavu, preto je to možné chápať ako prípad hodný osobitného zreteľa. Preto súd 1. stupňa za primerané odškodnenie považuje okrem už priznaného 10- násobku, ešte priznanie 5- násobku odškodnenia sťaženie spoločenského uplatnenia

vychádzajúc zo základného bodového ohodnotenia, teda celkovo za primerané odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia súd považuje 15-násobok základného bodového ohodnotenia, čo predstavuje celkovo sumu 48.994,50 eur, vzhľadom na už právoplatným rozsudkom priznané odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 32.663 eur, súd v tomto konaní priznal žalobcovi z titulu náhrady odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia ešte sumu 16.331,50 eur.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Považoval totiž násobky, ktoré žiadal žalobca priznať za nadhodnotené a neprimerané poškodeniam, ako aj obmedzeniam, ktoré žalobca následkom úrazu má. Súd mal za preukázané, že žalobca nevyžaduje a nie je odkázaný na nepretržitú pomoc inej osoby. Všetky životné potreby si zabezpečuje sám. Ale na druhej strane u žalobcu prevládajú pocity zbytočnosti, nemožnosti sa uplatniť v spoločnosti s pocitom menejcennosti. Dôležitou skutočnosťou je to, že určitú kompenzáciu poskytuje žalobcovi aj štát vo forme vyplácania invalidných dávok, t.j. invalidného dôchodku v sume 401 eur mesačne. Ďalšou významnou skutočnosťou, ktorú nemožno opomenúť je fakt, že žalobcovi už bola poskytnutá kompenzácia bolestného v sume 108.278,23 eur (3.261.990,-Sk) a čiastočná kompenzácia sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 32.663 eur. Finančné kompenzácie už vyplatené Sociálnou poisťovňou dávajú určitý základ pre žalobcu na prispôsobenie sa v budúcnosti v prípade zhoršovania sa zdravotného stavu. V súčasnosti nie je zamestnaný, nakoľko je poberateľom invalidného dôchodku, je však potrebné opäť poukázať na to, že žalobca bol po ukončení liečebného procesu opätovne pracovne zaradený na pôvodné miesto. Po uznaní invalidity došlo síce ukončeniu pracovného pomeru, avšak žalobcovi bola ponúkaná iná, pre neho vhodnejšia práca, dokonca v sterilnom prostredí zohľadňujúca jeho zdravotný stav. V súčasnosti je už poberateľom invalidného dôchodku, teda má pravidelný mesačný príjem. Súd však nepopiera skutočnosť, že žalobca má čiastočne obmedzené možnosti pri výbere pre neho vhodnej práce, avšak nie úplne obmedzené.

Pokiaľ ide o dovolacím súdom vytýkanú námietku vyporiadania sa s ustálenou judikatúrou, súd sa oboznámil s rozhodnutiami vydanými Najvyšším súdom SR, ktoré predložili účastníci konania. Súd vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 215/2006 má za to, že každý prípad je osobitý a pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza z predpokladov, ktoré mal poškodený a nie iná osoba v čase úrazu a nie je namieste porovnávať aká náhrada, koľkonásobné zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia bolo prisúdené inému poškodenému, či priznaním nižšej náhrady ponechávať priestor pre oveľa ťažšie prípady. Preto aj na daný prípad nie je možné aplikovať iné rozhodnutie, ktoré ma totožný predmet konania, avšak skutkový stav je odlišný.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p.; v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O trovách konania súd preto rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania, alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do 3 mesiacov od doručenia.

V podanom odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal nevyhnutné dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p).

Podľa § 251 ods.1 O.s.,p.; Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona;³¹) ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.